

Kolumbán Sándor nyelvbonctana

Kik kezdték el a fonás, szövés, kötés műveleteit? – 1. rész –

Ha a Magyar Értelmező Kéziszótár szóeredet jelöléseit nézzük, azt kell látnunk: a vonatkozó címszavaknál **finnugor, szláv, francia, angol, latin, arab, török** szóeredet jelölés van beírva. Még véletlenül sem említ magyar szóeredetet.

Sehol!
A szótár szerkesztői úgy irtóztak a magyar eredet bejelölésétől akár a rühtől.

Mi az ok?
Nem csodálkozhatunk, hiszen a mai bérnyelvészek szerint minden szavunkat a körülöttünk élő „nálunk sokkal műveltebb” népektől lopkodtuk össze.

Némelyek e hétdiplomás nyelvészek közül valamilyen élvezeti csúcsra jutnak, amikor a magyar nyelv szavainak összelopkodásáról beszélhetnek. Valami elsül olyankor bennük, az agyukban a fölséges élvezettől. Fellengősen, lekezelően, a mindentudó, beavatott vájtfulú tökéletes biztonságérzetével, csak úgy fél kézzel, fél szájjal utasítják rendre a délibábos halandót, aki náluk többet merészelné tudni e dolog felől, és legszívesebben kiköpnének a nyál túltengéstől.

Ha viszont ellenvéleményt hallanak, az utalattól, megvetéstől habzik a szájuk, ahogyan bizonygatni akarják saját vélt igazukat, a szavak idegen eredetét.

Ezek az urak szívesen hivatkoznak a mai *bevett nyelvkutatási módszerekre**, amelyek alapján a magyar nyelv szavainak eredete idegen nyelvekben keresendő, lévén e nyelv egy össze-visszatákolat hordaléknyelv.

A mai bérnyelvészet *nem értékeli* értelemhordozóként a nyelv alapfokú építőelemeit, a *hangokat*. Ebből eredően az ősgyököket, gyökszavakat, és a többi értelemhordozó elemet sem fogadják el értelemalakítóként.

Ezt a hallatlan hülyeséget próbálják belesulykolni a fejekbe.

A természet íratlan törvénye, hogy minden *összetett anyag milyenségét*, jellemzőit az *összetevők* határozzák meg! Ezek közül is a legkisebbek, és az azokat alkotó elemek

láncolata.

Az élő szervezetekben a sejtek, de a sejtekben a molekulák, atomok. Az élő sejt egészsége az összetevők minőségén múlik. De azon is, mivel táplálják e sejteket!

Az épületek összetevői a kövek, téglák. De azokon belül a homokszemcsék, azok kötöttségi szilárdsága, a homokszemcsékben annak összetevői, a legparányibb elemek.

A fában a rostok, a rostokban azok összetevői. És még az sem mindegy, hogy sűrű erdőben, vagy tisztáson nőtt fárról van szó. És az sem mindegy milyen talajból táplálkozott. Az sem, milyenfajta fa!

Ez a jelenlegi bérnyelvészeti finnugor elmélet tarthatatlan. Egyszerűen azért, mert nincs semmilyen alapja.

Semmi!
Ez az elmélet a levegőben lóg. Nem támaszkodik semmilyen összetevő elemekre.

Olyan, mint a kifejlődéstan, melyben hiányzik az első élő sejt kialakulásának bizonyítéka.

Nincs meg az alap! Am felépítettek egy rendszert a semmire.

Alatta ott tátong a semmi, légüres tér van.

Amit azok a „tudósok” állítanak –, hogy évmilliárdok alatt kialakult az élő sejt az őslevesben –, azt a modern felszerelések, ismeretek korában nem tudják laboratóriumban megalkotni. Megannyi fényes elme topog egyhelyben.

Ugyanígy vannak a nyelveredet kutatók. Egyhelyben topognak –, mint a lúd egy tál forró pityókába’ –

mondaná a székely. Vagy járják körül a példabeszédben levő bokrot.

Ha viszont a legilletékesebbet kérdezzük – a magyar nyelvet –, kiderül, hogy a nyelv másként tudja. Minden élőlényre, tárgyra, fogalomra saját ősgyökeivel alakít nevet, mindazok tulajdonsága szerint, oly hangokkal, melyek hordozzák a leírandó akármilyen jellemzőinek kifejezésére szükséges értelmet önmagukban.

Mert *minden hang* legkevesebb *három értelmet* hordozó, és beviszi azt a kialakuló *ősgyökbe, gyökszóba*, és végül az azokból összeálló kifejezésbe.

A *magyar nyelv* azt mondja a mai nyelvészeknek, hogy *nem hasznavehető a bevett nyelvelemző módszerük**. Es azt is, hogy a „délibábosokat” fitymáláskor szájukba gyűlő nyál, őket minősíti olyannak, mint akinek tele szokott lenni azzal a szája.

Semmilyen más tekintélyt nem fogadunk el, csak az élő nyelvet! Nézzük a nyelv szavain keresztül a valóságot.

Kik kezdték el a *fonás, szövés, kötés* műveleteit?

A *FON* gyök a teremtőerőt jelölő *F* hanggal kezdődő *FO* ősgyökből (*forca*) indul, mely minden *FOlyamat* ősgyöke.

Az *N* hanggal képződő ősgyökök is bizonyos *FOlyamatok* leírói. Az *ON* gyöknek van egy titokzatos jó irányú érzelmi zöngéje a *zONg, bONg, gONDolat, ONdó, mONd* szavakban, de jelen van a kellemetlen *rONt, fONDorlat, babONA* szavakban is. Mintha valamilyen titkot, belső rejtélyt takarna.

A gyök az *F.N*

A kulcshang az *O*, mely *N*, az *ON* van a súly. Ez a *teremtőerő F* hangjával összeépülve – *FO-N* –, valami *FONtos* dolgot jelöl. A *FONt* egyben súlyt is jelent, mely a mélység, a *FENék* irányába húz, mely lent van (*lend*), *FONd*.

A *FONás* művelete összehoz, egyesít különálló szálakat. A *FON* szó *F* hangja a *FO* gyök *FORgás* felé mutató. A *FO-Nás* művelete *FORgató* mozgás. A *FONás FONtos* teremtő művelet. Ugyanis *FONal*ból készültek, készülnek a ruhák. De a szó ezen túlmutat. Elég, ha csak a *gONDolatok FONalára*, vagy az *ONDósejt* által *elINDított életFOlyamat* hosszú szövvényes *FONalára gONDolunk*. A különböző szálak össze-*FONódásából* kötelek jönnek létre. A *FONal*akból *FONott* kötéllal *VONtatnak*. A *FONott* kötéllal megkötött súly *FEN*tartható vele, és ilyen *FONadéka* kötött súllyal végeztek régen *FENékméréseket* is.

A *Czuczor-Fogarasi Szótár* idegen nyelvi hasonlóságokat sorol fel: „Rokonok vele a latin *funis, pannus, szanszkrit pan v. pan. (öszvekö,öszvefoglal), hellen phno-V, phnh, phn-io-n, dóriaiasan panio-n [Curtius szerint Einschlagfaden, Gewebe],német spinnen, Spindel, finn punon, magyar von stb.)*.”

Az idegen nyelvi gyök hasonlóságok az ugyanazon forrásból eredés bizonyítékai. Hozzátehetnénk a *kötél* jelentésű latin *FUNis* mellett a román *FUNie*, olasz *FUNE*, francia *FUNesszavakat*, melyek a *FON* gyök módosult változatai.

Költőinek tűnő kérdés: Talán a fent felsoroltak is finnugorok?

Még hozzátehető: amikor egy lány egy neki tetsző fiúval találja szembe magát, zavarában, mintegy segítségért önkéntelenül a hajához (*hajFONat*) nyúl, és ezzel kezdődik a fiú szívének *VONzása, beFONása*, s a két szív össze-*FONódása*.

(befejező rész a következő lapszámban!)

Júlia-vers került elő. Petőfi Sándor méltó eltemetése kéretik!

A VARADINUM napok vendégeként Patrubány Miklós, a Magyarok Világszövetségének elnöke a nagyváradi evangélikus templomban tartott előadást a Petőfi Sándor hamvainak felkutatásáért végzett bizottsági munka legfrissebb eredményeiről. A népes hallgatóságot a szónok egy eddig ismeretlen, Petőfi Sándornak tulajdonított, orosz nyelvű *Júlia-verssel* ajándékozta meg, amelyet a Magyarok Világszövetsége ez alkalommal hozott nyilvánosságra. Az MVSZ a magyar államhoz fordul, és indítványozza, hogy július 31-én, a fehéregyházi csata évfordulóján helyezték méltó módon örök nyugalomra Petőfi Sándor két évtizede feltártan porladó hamvait.

A Magyarok Világszövetségének elnökét Mátyás Attila, a gyülekezet lelkesze köszöntötte. Patrubány Miklós a magyar nemzet szellemi örökségéhez méltó rendezvénynek nevezte Szent László városa magyar közösségének és történelmi magyar egyházainak összefogását, amellyel immár több mint két évtizede évről-évre megrendezik a VARADINUM nagyszabású rendezvénysorozatát.

A elnök kifejtette:

Az MVSZ Petőfi Sándor Bizottságának hároméves munkája meggyőzően bizonyította, hogy 1989-ben, Szibériában Petőfi Sándor hamvait találta meg a Morvai Ferenc vezette expedíció. Következtetéseit a bizottság ez év februárjában

rendezett értekezleten összegezte, amelyet az MVSZ sajtószolgálatára közzé is tett. Erről, *Élt Szibériában* címmel egy Petőfi-füzetet is kiadtak. A 12 pontba foglalt bizonyítás olyan meggyőző, hogy ezek után annak kell az ellenkezőjét bizonyítani, aki abban kételkedik.

Az előadó a VARADINUM rangját egy fontos bejelentéssel kívánta emelni. Elmondta, hogy Fuksz Sándor elnökhelyettes, az MVSZ Petőfi Sándor Bizottságának koordinátora kapcsolatba lépett a Burjátország fővárosában, Ulan Udeben élő A.V. Tyivanyenko Petőfi-kutatóval, aki 2013. április 2-án elküldött számára egy eddig ismeretlen, Petőfi Sándornak tulajdonított, orosz nyelvű verset, amelyben a költő szerelméhez, Júliához szól. Patrubány Miklós felolvasta a *Dühöng a zúgó őszi szél* kezdősorú vers magyar fordítását, amelyet – miként az orosz eredetit is – sajtószolgálatunk alább közzétesz. Túl azon, hogy a vers Júliát szólítja meg, abban minden kétséget kizáróan megjelennek Petőfi egyik legismertebb versének – *Szabadság, szerelem! / E kettő kell nekem. / Szerelmemért feláldozom / Az életet, / Szabadságért feláldozom / Szerelmemet* – vezérmotívumai.

Ezen újabb bizonyíték birtokában a Magyarok Világszövetsége a magyar államhoz fordul és nyomatékkal indítványozza, hogy július 31-én, a fehéregyházi csata évfordulóján helyezték méltó módon örök nyugalomra Petőfi Sándor két évtizede feltártan porladó hamvait – zárta előadását Patrubány Miklós.

A Júlia-vers fordítása:

*Dühöng a zúgó őszi szél,
Zörög az ágakon a hulló levél,
Miként a bilincs a fogoly kezén,
Úgy ragadja távolba szavaim a szél.
Szerelmem Júlia, méregszótét*

*Gondolatok emésztik lelkemet ...
Halálom árán is újra kész vagyok,
Kívívni halhatatlan szerelmedet.
Sebzett szívvel rohantam, vérezőn,
S a szabadságért elvesztettelek.
Ó Istenem! Farkasként felüvöltök:
Átjárt szemednek kéklő fénysugára.*

Fordítás: Csémy Miklós, Prága

A *Szabadság, szerelem!* című vers itt is fellelhető vezérmotívumai:

„*Szerelmemért feláldozom / Az életet*”: „*Halálom árán is újra kész vagyok, / Kívívni halhatatlan szerelmedet.*”

„*Szabadságért feláldozom / Szerelmemet*”: „*Sebzett szívvel rohantam, vérezőn, / S a szabadságért elvesztettelek.*”

Az orosz eredeti:

Бушует и гудит осенний ветер,
Звонит на ветвях мертвая листва,
Как на руках раба звенят оковы-цепи,
Так ветер вдаль умчит мои слова.
О, Юльча милая, отравой черною
Съедают мысли мою душу ... (неразборчиво)
Ценою смерти готов я вновь
Добыть твою бессмертную любовь
Сжимая рану сердца, бежал, истекая кровью,
За вольность я пожертвовал тобою.
О, Боже праведный! Я снова волком взвою:
Твой взгляд вонзил мне в сердце луч
Блистательной голубизною.

MVSZ Sajtószolgálat